

ποταμια ολοδροσα, νερα γαληνια,
μα εγω δεν περναγα αντικρυνα.

«Καλε πατερα μου, εδω τι θεμε;
Φοδος κι οδυνη σ αυτη τη γης!
Στη χωρα τ Ονειρου ειν ολα ωραια,
στο φεγγος τ αστρου της χαραυγης.»

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΒΑΡΔΟΥ

Ολεθρυκεια νιοτη, ελα πιο κοντα
και δες το πρωινο καθως προβαλλει
σωστης νιογεννητης αληθειας η εικονα.
Πισταξαν ολα, αμφιβολιες
φιλονεικιες σκοτεινες, πειραγματα,
της λογικης τα νεφη.
Ατελειωτος λαθουρινθος ειν η μωρια
ΡΙζες σφικτοπλοκες τους ορομους της μπερδευουν.
Ω! ποσοι εχουνε σ αυτους ξεπεσει!
Ολονυχτις σε κοκκαλα νεκρων σκουταφτουν
και νοιωθουνε πως γι αλλο τι δεν ειναι καμωμενοι
παρα να νοιαζονται τους αλλους να οδηγουνε
ταν οι ιδιοι αξιζουνε μονο ν ακολουθουνε.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Πηγα μια μερα στης αγαπης το περβολι
κι εκει ειδα κατι που δεν τοχα ξαναδει:
μια εκκλησουλα ειχε χτιστει στη μεση
στην πρασιναδα πουπαιζα μικρο παιδι.

Κι η εκκλησουλα ειχε κλειστες τις πορτες
και πανω γραφαν «μεσα να μην μπεις»
και γυρισα ετσι στης αγαπης το περβολι,
που τσσα λουλουδα ανθιζανε στη γης.

Και τοδα ταφους ναχει ολο γιομισει
κι αντισ για λουλουδα ταφοπετρες ψυχρες

μαυροντυμένοι ιερείς τριγυρω περπατούσαν
 μ' αγκαθια δεγόντας και ποθους και χαρες.

ΤΟ ΚΡΙΝΟ

Το ταπεινο το ροδο τ' αγκαθι του προβαλλει
 και το φτωχο κριαρι με το κερατο θυμωνει
 μα τ' ασπρο κρινο αγαπη σε γιομιζει
 κι ουτ απειλη, ουτ αγκαθι το καλλος του θαμπωνει.

μεταφραση: Στεφανος Α. Παϊπετης